

Forhandlingerne over dette Affnit ere saaledes aabnede; jeg skal give Ordet til den ærede Ordfører.

Ordføreren (Behmann): Det vil af Betænkningen være det høje Thing, bekendt, at Udvalget med Indenrigsministeren, har været enigt i, at dette af en Mængde sagkyndige Mænd i det Væsentlige ubearbejdede Lovforslag i det Hele taget er et pænseligt og godt Fremskridt i disse Forhold, der længe have krævet en Lovordning. Jeg troer, at Indenrigsministeriet har gjort Ret i med Hensyn til Realitetsbestemmelserne væsentlig at holde sig til Forslaget, saaledes som det gennem mangfoldige Bearbejdelser er fremgaaet. Derimod troer jeg, at Forslaget er mindre heldigt med Hensyn til Formen; det er jo indlysende, at praktiske Mænd, der have en overordentlig vigtig Dom og vægtig Stemme med Hensyn til Realiteten af disse Forhold, ikke derfor behøve at være gode Redactører; jeg troer, som sagt, at dette Lovudkast med Hensyn til selve den formelle Opfattelse efterlader endel at ønske, og det er Manglerne i saa Henseende, Udvalget væsentlig har søgt at afhjælpe, thi hvorvel Endringsforslagene ikke ere saa, er der dog meget saa af dem, der officere Realiteten. — Med Hensyn til det nye Affnit, som er foreslaaet at skulle dannes af de første fire Paragraffer, vil det jo være klart, at der er stor Fare for, at Skipperens Ret til at udøve Tvang mod Mandskabet og den discretionære Straffemyndighed, der er overdraget ham, kunne blive sammenblandede; det er allerede steet ved selve Udcastet, og der er meget større Fare for, at det vil stee i Praxis. Vi have derfor bestrebt os for at holde dem saa skarpt ude fra hinanden som muligt, og dertil sigter ogsaa det Forslag, at gjøre de 4 første Paragraffer til et eget Affnit under Navn „om Disciplin i Handelsflåde“ og da samle de følgende Bestemmelser i Udcastets første Affnit under et nyt Affnit, som vi have troet at kunne kalde „Søfolks Forseelser“ i Modsetning til Søfolks

Forbrudelser, en Forskjel, der jo gaaer igjennem den hele criminelle Lovgivning. Af disse 4 Paragraffer mene vi, at § 1 og det væsentlige Indhold af § 3 bør stilles i Spidsen; den første af disse indeholder Bestemmelser om Mandskabets Forpligtelser ligeoverfor Skipperen, den sidste derimod om Skipperens Forpligtelser ligeoverfor Mandskabet, og det synes altsaa rimeligt at stille disse to i Spidsen ved Siden af hinanden. § 3 indeholder nu 3 ganske forskjellige Ting, der ikke bør findes samlede, deels nemlig en almindelig Sætning om Skipperens Forhold, deels den eneste Bestemmelse, der i Udcastet findes om en særlig Straffemyndighed over det yngre Mandskab, der bestaaer i at kunne tildele dem legemlig Kædselse, og deels endelig en Bestemmelse om Forplejningen. Det første have vi meent burde have sin Plads i § 1, det Andet vil man finde i § 6 med en tilføjet nærmere Bestemmelse, som i Lovudcastet savnes, og det Sidste i Slutningen af hele Loven.

Med Hensyn til Enkelthederne har jeg kun meget lidt at tilføje til hvad i Betænkningen er fremsat. Det vil sees, at der i en stor Masse af Paragrafferne idelig er Tale om „Skipperen eller den, der træder i hans Sted“; herved maa man nærmest komme til at tænke paa den, der, naar Skipperen er fraværende, ihg eller maastee døb, overtager Commandoen over hele Skibet og saaledes i Et og Alt maa have samme Ret som Skipperen; men det følger af sig selv, at der ogsaa finder et Subordinationsforhold Sted udenfor dette Tilfælde ligeoverfor de underordnede Befalingsmænd, saaledes navnlig ligeoverfor Styrmænd med Hensyn til de enkelte Forretninger, der nærmest ere ham betroede, f. Ex. hvad der vedkommer Ombordbringen, Hensjovning i Rasten; dette henhører under Styrmænd, og med Hensyn til disse Forretninger maa han have den samme Ret som Skipperen til at fordrø Lydighed. Men der er dernæst ogsaa andre Tilfælde, f. Ex. naar der paa et fremmed Sted sættes en Baad eller en Barkasse i Land; der maa den, der har